

Arrest

nr. 260 489 van 9 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2020 diende de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in hoedanigheid van vader van haar minderjarige Nederlandse zoon.

Op 14 december 2020, met kennisgeving op 15 december 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.07.2020 werd ingediend door:

Naam: E.B. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1982

Geboorteplaats: Beni Nsar Nador

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet opnieuw een aanvraag tot verblijf in functie van zijn zoon E.B.A. (...) (RR: 1(...)) van Nederlandse nationaliteit. Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene werd als B.M. (...) op 19.04.2005 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor 3 jaar, behalve 18 maanden effectief, wegens dader of mededader bij diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad, diefstal gepleegd door 2 of meer personen, met gebruik of op vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of te hebben doen geloven dat hij gewapend was, met een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid tot vervolg. Deze straf werd uitvoerbaar door een inbreuk op de drugswetgeving dd. 4.01.2006.

Betrokkene werd daaropvolgend veroordeeld op 27.02.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar, behalve 9 maanden effectief wegens een inbreuk op de drugswetgeving: verdovende middelen in bezit, verkocht, te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne of cocaïne. De feiten werden gepleegd tussen 01.01.2005 en 5.01.2006.

Daarop kreeg betrokkene een ministerieel besluit tot terugwijzing dd. 08.06.2006 en werd hem daarbij voor een periode van 10 jaar verboden zich te begeven naar het Schengengrondgebied. Op 23.04.2009 werd betrokkene daadwerkelijk gerepatrieerd. Op 18.01.2013 diende betrokkene echter, vanuit België en onder een andere identiteit een aanvraag tot regularisatie in. Voor het eerst is er daarbij sprake van een duurzame relatie met ene mevrouw N.E. (...).

Op 18.02.2013 volgde een aanvraag overeenkomstig 40bis, §2, 1° op basis van het huwelijk met die dame. Het huwelijk werd echter niet erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand, nadien gingen betrokkene en de Nederlandse dame een wettelijke samenwoning aan. Op 30.01.2014 werd een opheffing van het inreisverbod gevraagd, deze opheffing werd echter geweigerd op 24.02.2014.

Gezien het bij een weigering omwille van redenen van openbare orde wel degelijk de bedoeling is dat de afweging dient te worden gemaakt tussen betrokkenes familiale belangen en het gevaar die hij mogelijks vormt voor de samenleving dient ook nog dienstig opgemerkt te worden dat betrokkene en de Nederlandse samen een zoontje hebben, geboren op 14.08.2014, op basis van hetwelke betrokkene nu verblijfsrecht wenst te bekomen. Mevrouw heeft uit een vorige relatie ook nog kinderen en had in het verleden een invaliditeitsuitkering, waardoor logischerwijze mag worden aangenomen dat ze invalide is.

Anderzijds dient eveneens dienstig te worden opgemerkt dat betrokkene, zoals hierboven reeds vermeld, zijn ministerieel besluit niet respecteerde door vroegtijdig naar België terug te keren onder een

andere identiteit. Er werden sindsdien nog verschillende pv's opgesteld ten laste van betrokkene. Het gaat om PV's, opgesteld in 2013, 2014, 2015, 2017 én 2019.

Twee van de vier pv's betreffen intra-familiaal geweld tegenover de partner van betrokkene en haar kinderen. De voorlaatste keer was er sprake van wederzijdse slagen van de oudste dochter van de partner van betrokkene. Alhoewel betrokkene er zich dus wel degelijk van bewust was dat hij 10 jaar lang het Belgische grondgebied niet mocht betreden, knoopte hij een relatie aan met een Nederlandse onderdane die in België gevestigd was. De vrouw verkeerde op dat moment (zie daartoe het negatief advies van het parket met betrekking tot het niet erkennen van het huwelijk) in een zeer kwetsbare situatie als invalide met twee kinderen ten laste. Bovenop het miskennen van dit ministreeel besluit, wat uiteraard ook een inbreuk op de openbare orde is, vormde het gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis dat er tot twee keer toe politie diende aan te pas te komen. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, door het aangaan van een relatie en het hebben van een gezinsleven, een nieuwe/betere weg is ingeslagen.

Uit nazicht in het ANG blijkt dat betrokkene bovendien recentelijk opnieuw in aanraking is gekomen met de politie/het gerecht (vermelding in ANG: Opzettelijke slagen en/of verwondingen onder PV nr. (...)). Wat het onderzoek inhoudt en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt in de afgespeelde feiten, is niet duidelijk.

Toch houdt de vermelding van een nieuw PV in het ANG op naam van betrokkene wel een indicatie in dat hij zijn strafrechtelijk verleden nog steeds niet de rug toekeerde. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet aanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van een regulier verblijf niet ten goede zou komen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Overeenkomstig art. 43, §2 dient ook rekening gehouden te worden met een aantal andere humanitaire elementen bij het nemen van een weigeringsbeslissing omwille van openbare orde. Zo dient de duur van het verblijf van betrokkene in ogenschouw te worden genomen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene voor het eerst in België werd aangetroffen in 2005. Dat was naar aanleiding van één van zijn misdrijven waardoor hij in een Belgische gevangenis terecht kwam. Hij werd uiteindelijk gerepatriëerd op 23.04.2009. Volgens de gegevens in het administratief dossier moet hij sinds 2011 terug illegaal in België verblijven. Echter, het spreekt voor zich dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontleen aan illegaal verblijf in België. Nadien heeft hij verschillende aanvragen tot verblijf ingediend die keer op keer zijn geweigerd.

Betrokkene heeft daarbij meerdere bevelen om het land te verlaten genegeerd. In die zin is zijn verblijfsduur in België niet van tel bij het nemen van deze beslissing. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat omdat betrokkene illegaal heeft verbleven in België, meerdere procedures heeft aangespannen om aan verblijfsrecht te geraken en daarbij telkens het resultaat negerend, heden er geen weigering van de aanvraag meer zou mogen gebeuren omdat hij hier intussen enkele jaren verblijft. Wat verder zijn leeftijd betreft, betrokkene is heden 37 jaar, kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn leeftijd deze weigeringsbeslissing in de weg zou staan. Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend.

Zijn gezinssituatie werd hierboven reeds besproken. Deze beslissing hoeft geen afbreuk te doen aan zijn gezinssituatie. Er wordt niet betwist dat mijnheer heden zijn vaderschap opneemt tegenover de kinderen, de voorgelegde verklaringen (Sigrid Van de Velde - Directeur van Leefschool De Dageraad dd. 10.11.2017 en Dokter K.D.M. (...) dd. 9.11.2017) worden dan ook niet in twijfel getrokken. Echter wanneer de afweging moet gemaakt worden, worden mijnheer zijn familiale belangen in België ondergeschikt geacht aan het risico dat mijnheer vormt voor de openbare orde.

Voor zover betrokkene en de moeder van de kinderen de eenheid van hun gezin belangrijker achten dan mijnheer zijn inbreuken en het gevaar dat hij ook uitmaakt voor een harmonieus gezinsleven (zie betrokkenes antecedenten dienaangaande) staat het hen uiteraard vrij elders hun gezinsleven verder te zetten, alwaar mijnheer niet geweerd wordt. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat betrokkene een familielid is van een burger van de Unie, zijn gezinsleden EU-burgers zijn. In die zin kunnen deze mensen zich vestigen in elke lidstaat naar wens, hebben zij er recht op medische

verzorging, scholing, integratie, kunnen zij er uit werken gaan, enz. toch voor zover de EU-burger aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Voor zover deze mensen dit willen kunnen ze er evengoed voor kiezen dat zijn partner en kind verder in België verblijven en mijnheer zijn vaderschap uitoefent op afstand, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen.

Van enige sociale en culturele integratie, behoudens de integratie in zijn gezin, is nergens sprake. Wel integendeel, op basis van zijn antecedenten kan er bezwaarlijk gesproken worden van integratie van mijnheer. In welke mate mijnheer banden heeft met zijn land van herkomst blijkt niet uit het dossier. Gezien zijn leeftijd is het redelijk te stellen dat hij zijn moedertaal nog steeds beheerst en nog voldoende vertrouwd is met zijn land van herkomst en de (resterende) familie en vrienden die er wonen, opdat hij zich bij terugkeer weer makkelijk zou Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat ook de procureur des konings van Antwerpen, negatief adviseerde betreffende het toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene, mede omdat zijn ambt meent dat betrokkene nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Zie daartoe de brief van 30.10.2017.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de v/et van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 14.12.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Zo luidt artikel 43 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze

maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; [...]"

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

"[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-11, point 24). [...]" (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44).

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

In casu is de bestreden beslissing van 14/12/2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een essentieel en uitermate relevant gegeven – met name dat verzoeker wettelijk samenwonend is met een Nederlandse onderdaan, dat hij met diens Nederlandse partner samenwoont en dat hij met diens partner thans 1 Nederlandse minderjarig (stief)kinderen heeft – NIET in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing (bijlage 20 d.d. 14.14.2020) te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

In casu merkt verzoeker ook op dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die zou dateren van 2005 en 2006. De beslissingen op basis waarvan verwerende partij zich baseert zijn van 15 en 16 jaren geleden. Het is immers zo dat uit het administratief dossier de volledige tekst van de strafrechtelijke veroordeling niet terug te vinden is. Het is immers op basis van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker "ongewenst" zou zijn in België, terwijl de veroordeling van verzoeker – op basis waarvan men de bestreden beslissing baseert – NIET in het administratief dossier terug te vinden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dan zijn wettigheidstoezicht niet ten volle uitoefenen en kan zich dus niet vergewissen van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Hiermee schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de rechtspraak van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 (zie hierboven) en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

dient het gedrag van betrokkene (in casu verzoeker) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Verzoeker is sinds zijn strafrechtelijke veroordeling van 2006 verder gegaan met zijn leven. Verzoeker is zelfs vader van een Nederlands kind en Nederlandse stiefkinderen.

Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet er een evenredigheidstoets plaatsvinden tussen het privé-belang van verzoeker en zijn gezin en het gemeenschapsbelang. De bestreden beslissing stelt dat het persoonlijk belang niet primeert zonder maar een deftige afweging te maken van wat juist deze privé-belangen van verzoeker zijn.

In casu betreft dit het huwelijk/de wettelijke samenwoning van verzoeker met een Nederlandse onderdaan. Minstens had de verwerende partij deze elementen in overweging moeten nemen en het nodige gewicht geven, wat in casu niet is gebeurd.

Bovendien moet het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige en werkelijke schending vormen voor de openbare orde om een beschermingsmaatregel in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing stelt enkel dat er 4 recente PV's werden opgesteld, maar laat na te preciseren wie welke klacht, lastens wie heeft gedaan.

Verwerende partij zegt enkel dat de PV's zin afgelegd en dat deze betrekking zouden hebben op intra-familiaal geweld, en de indruk doen opwekken dat hij de dader zou zijn en niet het slachtoffer. Verzoeker is immers slachtoffer van intra-familiaal geweld die zijn stiefdochter hem heeft aangedaan en lastens wie hij strafklacht heeft neergelegd.

Kortom samengevat steunt de verwerende partij zich op de volgende elementen:

- de mogelijke neiging om een gedrag in de toekomst te handhaven;
- de nabijheid van de veroordeling in de tijd;
- de ernst van de feiten;

Verzoeker betwist niet veroordeeld te zijn geweest, maar wenst te benadrukken dat hij zijn tijd heeft gezeten en nu zijn gezin wil vervoegen en voor zijn zoon, en echtgenote wil zorgen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier geenszins dat de voordelen (cf. het uitstel) dat verzoeker werd verleend door de gerechtelijke diensten zou zijn herroepen. Een hypothetische toekomstige (niet huidige en actuele!!!) neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden is op zich onvoldoende.

Verzoeker betwist niet de ernst van de feiten, maar louter de ernst van de feiten verantwoorden niet de bestreden beslissing, zolang er geen actuele schending is. Er is met andere woorden geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier. De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld.

De evenredigheid is in casu zoek. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgehad van alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan verwerende partij reeds bekend waren.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. De verzoekende partij toont niet aan dat deze overwegingen haar niet toelaten er zich op te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Waar de verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Kernpunt van het betoog van de verzoekende partij ter ondersteuning van het middel is dat de bestreden beslissing verwijst naar achterhaalde feiten en dat dit niet voldoende is om te stellen dat zij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Zij verwijt de verwerende partij zich enkel te hebben gebaseerd op de ernst van de feiten, waarbij eveneens geen afweging zou zijn gemaakt van de familiale belangen.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij wettelijk samenwoont met haar Nederlandse partner en dat zij samen een kind hebben. De verwerende partij maakt uitdrukkelijk melding van de historiek van het dossier, met inbegrip van de wettelijke samenwoning en het gemeenschappelijk kind. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij oordeelt dat de persoonlijke belangen niet opwegen tegen het algemeen belang nu de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde. Zo wordt gemotiveerd:

“Op 18.02.2013 volgde een aanvraag overeenkomstig 40bis, §2, 1° op basis van het huwelijk met die dame. Het huwelijk werd echter niet erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand, nadien gingen betrokkene en de Nederlandse dame een wettelijke samenwoning aan. Op 30.01.2014 werd een opheffing van het inreisverbod gevraagd, deze opheffing werd echter geweigerd op 24.02.2014.

Gezien het bij een weigering omwille van redenen van openbare orde wel degelijk de bedoeling is dat de afweging dient te worden gemaakt tussen betrokkene's familiale belangen en het gevaar die hij mogelijks vormt voor de samenleving dient ook nog dienstig opgemerkt te worden dat betrokkene en de Nederlandse samen een zoontje hebben, geboren op 14.08.2014, op basis van hetwelke betrokkene nu verblijfsrecht wenst te bekomen. Mevrouw heeft uit een vorige relatie ook nog kinderen en had in het verleden een invaliditeitsuitkering, waardoor logischerwijze mag worden aangenomen dat ze invalide is.

Anderzijds dient eveneens dienstig te worden opgemerkt dat betrokkene, zoals hierboven reeds vermeld, zijn ministerieel besluit niet respecteerde door vroegtijdig naar België terug te keren onder een andere identiteit. Er werden sindsdien nog verschillende pv's opgesteld ten laste van betrokkene. Het gaat om PV's, opgesteld in 2013, 2014, 2015, 2017 én 2019.

Twee van de vier pv's betreffen intra-familiaal geweld tegenover de partner van betrokkene en haar kinderen. De voorlaatste keer was er sprake van wederzijdse slagen van de oudste dochter van de partner van betrokkene. Alhoewel betrokkene er zich dus wel degelijk van bewust was dat hij 10 jaar lang het Belgische grondgebied niet mocht betreden, knoopte hij een relatie aan met een Nederlandse onderdane die in België gevestigd was. De vrouw verkeerde op dat moment (zie daartoe het negatief advies van het parket met betrekking tot het niet erkennen van het huwelijk) in een zeer kwetsbare situatie als invalide met twee kinderen ten laste. Bovenop het miskennen van dit ministerieel besluit, wat uiteraard ook een inbreuk op de openbare orde is, vormde het gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis dat er tot twee keer toe politie diende aan te pas te komen. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, door het aangaan van een relatie en het hebben van een gezinsleven, een nieuwe/betere weg is ingeslagen.

Uit nazicht in het ANG blijkt dat betrokkene bovendien recentelijk opnieuw in aanraking is gekomen met de politie/het gerecht (vermelding in ANG: Opzettelijke slagen en/of verwondingen onder PV nr. (...)). Wat het onderzoek inhoudt en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt in de afgespeelde feiten, is niet duidelijk.

Toch houdt de vermelding van een nieuw PV in het ANG op naam van betrokkene wel een indicatie in dat hij zijn strafrechtelijk verleden nog steeds niet de rug toekeerde. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet aanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van een regulier verblijf niet ten goede zou komen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en

gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Overeenkomstig art. 43, §2 dient ook rekening gehouden te worden met een aantal andere humanitaire elementen bij het nemen van een weigeringsbeslissing omwille van openbare orde. Zo dient de duur van het verblijf van betrokkene in ogenschouw te worden genomen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene voor het eerst in België werd aangetroffen in 2005. Dat was naar aanleiding van één van zijn misdrijven waardoor hij in een Belgische gevangenis terecht kwam. Hij werd uiteindelijk gerepatrieerd op 23.04.2009. Volgens de gegevens in het administratief dossier moet hij sinds 2011 terug illegaal in België verblijven. Echter, het spreekt voor zich dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontleen aan illegaal verblijf in België. Nadien heeft hij verschillende aanvragen tot verblijf ingediend die keer op keer zijn geweigerd.

Betrokkene heeft daarbij meerdere bevelen om het land te verlaten genegeerd. In die zin is zijn verblijfsduur in België niet van tel bij het nemen van deze beslissing. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat omdat betrokkene illegaal heeft verbleven in België, meerdere procedures heeft aangespannen om aan verblijfsrecht te geraken en daarbij telkens het resultaat negerend, heden er geen weigering van de aanvraag meer zou mogen gebeuren omdat hij hier intussen enkele jaren verblijft. Wat verder zijn leeftijd betreft, betrokkene is heden 37 jaar, kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn leeftijd deze weigeringsbeslissing in de weg zou staan. Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend.

Zijn gezinssituatie werd hierboven reeds besproken. Deze beslissing hoeft geen afbreuk te doen aan zijn gezinssituatie. Er wordt niet betwist dat mijnheer heden zijn vaderschap opneemt tegenover de kinderen, de voorgelegde verklaringen (Sigrid Van de Velde - Directeur van Leefschool De Dageraad dd. 10.11.2017 en Dokter K.D.M. (...) dd. 9.11.2017) worden dan ook niet in twijfel getrokken. Echter wanneer de afweging moet gemaakt worden, worden mijnheer zijn familiale belangen in België ondergeschikt geacht aan het risico dat mijnheer vormt voor de openbare orde.

Voor zover betrokkene en de moeder van de kinderen de eenheid van hun gezin belangrijker achten dan mijnheer zijn inbreuken en het gevaar dat hij ook uitmaakt voor een harmonieus gezinsleven (zie betrokkenes antecedenten dienaangaande) staat het hen uiteraard vrij elders hun gezinsleven verder te zetten, alwaar mijnheer niet geweerd wordt. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat betrokkene een familielid is van een burger van de Unie, zijn gezinsleden EU-burgers zijn. In die zin kunnen deze mensen zich vestigen in elke lidstaat naar wens, hebben zij er recht op medische verzorging, scholing, integratie, kunnen zij er uit werken gaan, enz. toch voor zover de EU-burger aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Voor zover deze mensen dit willen kunnen ze er evengoed voor kiezen dat zijn partner en kind verder in België verblijven en mijnheer zijn vaderschap uitoefent op afstand, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen.

Van enige sociale en culturele integratie, behoudens de integratie in zijn gezin, is nergens sprake. Wel integendeel, op basis van zijn antecedenten kan er bezwaarlijk gesproken v/orden van integratie van mijnheer. In welke mate mijnheer banden heeft met zijn land van herkomst blijkt niet uit het dossier. Gezien zijn leeftijd is het redelijk te stellen dat hij zijn moedertaal nog steeds beheerst en nog voldoende vertrouwd is met zijn land van herkomst en de (resterende) familie en vrienden die er wonen, opdat hij zich bij terugkeer weer makkelijk zou Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat ook de procureur des konings van Antwerpen, negatief adviseerde betreffende het toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene, mede omdat zijn ambt meent dat betrokkene nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Zie daartoe de brief van 30.10.2017.”

De Raad dient op te merken dat de verzoekende partij er totaal aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijst naar een ministerieel besluit tot terugwijzing van 8 juni 2006 dat een verbod inhield om gedurende tien jaar terug te keren naar België. De verzoekende partij werd op 23 april 2009 gerepatrieerd naar haar land van herkomst doch keerde in 2011 reeds terug naar België. De terugkeer voor het verstrijken van de duurtijd van 10 jaar houdt een misdrijf in.

Daarnaast wijst de verwerende partij in de bestreden beslissing op het negatief advies van het parket van 30 oktober 2017. Dit advies luidt:

“Betrokkene heeft kennelijk het ministerieel besluit tot terugwijzing niet gerespecteerd, want er werden reeds in 2013, 2014 en 2015 nieuwe PV's lastens hem opgesteld in België. Hij bevond zich dus al terug in België nog voor de 10 jaar verstreken waren. Deze PV's gaven echter geen aanleiding tot verdere

strafvervolgung. Ze werden geseponeerd om opportuniteitsredenen. – (...) -13: betreft opzettelijke slagen en verwondingen in intrafamiliaal verband, t.a.v. E. N. (...) alsook t.a.v. L. S. (...) en L. A. (...), kinderen van E. (...) uit een eerdere relatie. – (...) -14: illegaal verblijf. Dit PV werd nooit overgemaakt aan het parket. De miskenning van een ministerieel besluit tot terugwijzing had echter wel degelijk tot vervolging aanleiding kunnen geven, want is uiteraard veel ernstiger dan louter illegaal verblijf. – (...) -15: betreft feiten van verduistering, geseponeerd wegens 'nadeel gering'. – (...) -17: betreft (wederzijdse) slagen en verwondingen en vernielingen in intrafamiliaal verband, t.a.v. T. Y. (...) °28.11.1998, de oudste dochter van E. N. (...). Uit boven vermelde feiten blijkt dat E. B. M. (...) maar weinig respect heeft voor de Belgische wetten en normen. Hij komt illegaal naar België om drugsfeiten te plegen. Wanneer hij grondgebiedverbod krijgt voor 10 jaar, keert hij voortijdig terug naar België, waar hij al gauw opnieuw in aanraking komt met de politie, zelfs onder meer n.a.v. feiten van agressie in het gezin waar hij thans zijn vraag tot gezinshereniging op steunt. Mijn ambt meent dan ook dat betrokkene nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en verschaft een negatief advies m.b.t. de toekenning van een verblijfsrecht als familielid van een EUonderdaan.”

Volgend bekritiseerd motief vindt dus steun in het administratief dossier: “Twee van de vier pv's betreffen intra-familiaal geweld tegenover de partner van betrokkene en haar kinderen. De laatste keer was er sprake van wederzijdse slagen van de oudste dochter van de partner van betrokkene.”

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk waarom zij meent dat geen redelijke belangenafweging gebeurde of welke elementen niet in deze afweging werden betrokken. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij is niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voorts is de verwerende partij niet verplicht om in de bestreden beslissing met betrekking tot de 4 recente pv's te preciseren wie welke klacht lastens wie indiende, de verzoekende partij toont niet aan waaruit zij een dergelijke plicht afleidt. De Raad wijst erop dat het administratief dossier een kopie van al deze pv's bevat en dat de verwerende partij kon volstaan met de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij het slachtoffer is van geweld van haar stiefdochter, strookt dit niet met het pv waarin wordt aangegeven dat er sprake is van wederzijdse slagen en verwondingen.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier de vonnissen bevat van 2005 en 2006 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zodat de bewering van de verzoekende partij dat deze niet in het administratief dossier terug te vinden zijn niet strookt met de werkelijkheid.

Het feit dat een straf met uitstel niet werd herroepen of omgezet in een effectieve straf, betekent op zich niet dat de verzoekende partij geen gevaar meer zou kunnen vormen voor de openbare orde, doch slechts dat zij de voorwaarden gekoppeld aan de voorwaardelijke straf (nog) niet geschonden heeft.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat ze rekening houdt met de wettelijk samenwonende partner en haar kinderen, onder wie de gemeenschappelijke zoon met haar Nederlandse partner zodat op dit vlak geen schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt.

De voor het overige uitgebreide theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan *in concreto*.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het IVRK) *juncto* artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikel 5 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“De staten moeten eerbied tonen voor de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders om te voorzien in een passende begeleiding van het kind.”

Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Elk kind heeft het recht op bijstand en voorzieningen voor de ouders of wettige voogden.”

Artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Elk kind heeft het recht op een naam en een nationaliteit en, voor zover mogelijk, het recht zijn/haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoekers zoon verder voor onbepaalde tijd van zijn vader gescheiden zal leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 5 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.)

Verzoeker is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.

Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat het Belgisch kind van verzoeker momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kan worden verzorgd, daar verzoeker een bijlage 20 werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid zijn taken van vader en gezinshoofd op te nemen om zijn gezin financieel en materieel te onderhouden.

De minderjarige Nederlandse zoon E.B.A. (...) (RR: (...)) en Nederlandse stiefkinderen hebben niet alleen hun Nederlandse moeder maar ook hun Marokkaanse vader nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van hun persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt hem nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen.

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat er geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe de binnenkomst van een vreemdeling te weigeren. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat aan het zogenaamde legitimiteitscriterium is voldaan. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij het Belgisch kind dewelke de vaderfiguur in haar leven zal missen. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Voorts dient verwezen te worden naar de volgende rechtspraak van het Europees Hof van Justitie d.d. 31.01.2006 die uitdrukkelijk het volgende stelde in overweging 47 (HvJ arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 47):

[...] In het geval van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, beschermt deze restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van deze laatste op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arrest Carpenter, reeds aangehaald, punt 41, en arrest van 23 september 2003, Akrich, C 109/01, Jurispr. blz. I-9607, punt 58). [...]”

Ondanks het gegeven dat verzoeker met zijn partner in het buitenland gehuwd is, maar dat dit huwelijk in België niet erkend werd, is deze rechtspraak eveneens op verzoekers situatie van toepassing, daar verzoeker met zijn Nederlandse partner verbonden is met een verklaring van wettelijke samenwoning (sinds 24/07/2013). Deze vorm van samenleven wordt gelijkgesteld aan die van gehuwde partners, anders zou er een discriminatie ontstaan in de toepassing van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Tevens verwijst verzoeker naar arrest van Uw Raad waarbij toepassing werd gemaakt van de constante rechtspraak van het HvJ (cfr. R.v.V. arrest n° 7063 van 8 februari 2008).

Uit de in het administratief dossier bestaande elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische zoon en echtgenote ondergaan.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens familie/gezin. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zijn echtgenote/wettelijk samenwonende partner is er aanwezig en zijn Nederlandse zoon is er geboren en zijn stiefkinderen zijn er ook woonachtig, samen onder één en hetzelfde dak.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM juncto artikel 5 en 18 van het Kinderrechtenverdrag.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd wegens schending van artikel 8 EVRM en dit in samenlezing met de artikelen 5 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, daar niet alleen verzoeker benadeeld is maar ook zijn minderjarige Nederlandse (stief)kinderen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2.2. Uit de bestreden beslissing, die een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, blijkt een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM zowel voor wat betreft het gezinsleven als het privéleven. De verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk met zijn theoretische beschouwingen over artikel 8 EVRM en zijn simpele overtuiging dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en leidt er op zich dan ook niet toe dat de verzoekende partij gescheiden dient te leven van zijn gezin, waaruit zij de voorgehouden schade aan haar gezinsleven afleidt. Verder kan met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel worden herhaald dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk een afweging werd gemaakt tussen de eigen belangen van de verzoekende partij, waaronder haar gezinsleven met haar kind en partner in België waarbij eveneens het aspect ‘eenheid van gezin’ werd onderzocht, en de bescherming van het algemeen belang. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij geen hinderpalen aanvoert die aantonen dat haar gezinsleden haar niet zouden kunnen vergezellen mocht zij er zelf voor kiezen het land te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 5 (de rol van de ouders) en 18 van het Kinderrechtenverdrag (verantwoordelijkheid van de ouders) wijst de Raad erop dat deze bepalingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 12 februari 1996, nr. 58 122). Deze artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 24 april 1996, nr.57 793; RvS 16 mei 2008, nr. 2707 (C)).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU